

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Béres István jogtanácsos által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek dr. Márton Roland ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, dr. Sárközi Gergő ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe.) II. rendű alperesek ellen váltón alapuló tartozás megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. október 16. napján kelt 6.G.40.932/2006/20. számú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy az ítélet előzetes végrehajthatóságát mellőzi.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy az illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt 495.930,- (Négyszázkilencvenötezer-kilencszázharminc) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam részére, az állami adóhatóság felhívására fizesse meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a perben nem álló **B. S. Kft.**-vel 2004. március 12-én és 2004. március 16-án pénzügyi lízingszerződéseket kötött **I. E. 75E15** típusú gépjárművek finanszírozására. Mindkét lízingszerződés teljesítésének több biztosítéka volt, többek között a tulajdonosok kezesség vállalásával bianco váltó aláírása. A szerződések aláírásának napján került sor a váltó-megállapodás aláírására is, amelyben a lízingbe vevő vállalta óvás nélküli és bianco váltó átadását a felperesnek. Ezen túlmenően az I. és a II. rendű alperesek a váltó előlapján „kezességet vállalok” nyilatkozatot tettek és azt aláírták.

A lízingbe vevő a lízingfizetési kötelezettségének egyik gépjármű után sem tett eleget 2004. június 1-jétől kezdődően, ezért a felperes mindkét szerződést 2004. június 24-én az Általános Szerződési Feltételek (ÁSZF) VIII.45. a)pontja alapján azonnali hatállyal felmondta. Egyúttal közölte, hogy a 2004. március 12-én kötött lízingszerződéssel kapcsolatban az elszámolás következtében 9.272.300,- Ft, míg a 2004. március 16-án kötött szerződéssel kapcsolatban 9.271.889,- Ft összegű tartozása áll fenn a lízingbe vevőnek, amely összegek 8 napon belül történő megfizetésére szólította fel. A felperes ezt követően 2004. szeptember 14-én az egyik, míg 2004. október 21-én a másik gépjárművet átvette, és mindkét gépjárművel kapcsolatban 2005. február 5-én szakvéleményt szerzett be a forgalmi értékek megállapítására, majd mindkét gépjárművet 2005. július 11-én egyenként 6.200.000,- Ft + áfa vételárért értékesítette.

A felperes a 2005. augusztus 4-én kelt levelében a lízingbe vevővel közölte, hogy az összes tartozása 10.620.900,- Ft a 2004. március 12-én kelt lízingszerződéssel kapcsolatban, amiből levonva a gépjármű értékesítéséből befolyt vételárakat, 4.420.900,- Ft-ot, míg a 2004. március 16-án kötött lízingszerződéssel kapcsolatban az összes tartozása 10.044.548,- Ft, amiből ugyancsak levonva a gépjármű értékesítéséből befolyt vételárat, 3.844.548,- Ft-ot kell megfizetnie. Mivel a lízingbe vevő a fizetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért a felperes a két összegre vonatkozóan a bianco váltókat kitöltötte 2005. augusztus 24-i esedékességgel, azt a fizetési helyként megjelölt **B. B. Rt.**-nek megküldte, amely mindkét váltót azzal küldte vissza 2005. augusztus 24-én, hogy a fizetésre kötelezett számlaszáma megszűnt.

Ezt követően a felperes 2005. november 5-én a Fővárosi Bírósághoz fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet terjesztett elő, amelyben a kötelezetteket egyetemlegesen kérte kötelezni váltótartozás címén 8.265.448,- Ft, ennek 2005. augusztus 24-től a kifizetés napjáig járó évi 6 % váltókamat, 3 ezrelék váltódíj és a perköltség megfizetésére.

A fizetési meghagyás ellen mindkét kötelezett ellentmondást nyújtott be.

Az I. rendű kötelezett arra hivatkozott, hogy a jogosult az alapügyletre vonatkozóan semmilyen okiratot nem csatolt és nem közölte a szerződésszerű elszámolást, amely alapján a bianco váltókat a két összegre vonatkozóan kitöltötte, ezért a követelés jogalapját, és az összecszerűségét is vitatta.

A II. rendű kötelezett ugyancsak vitatta a fizetési kötelezettségét, hivatkozva egyrészt arra, hogy a váltókezesség vállalását követően a társaságból kilépett, továbbá a szerződéskötés előzményéről, a cég valós gazdasági helyzetéről megfelelő információval nem rendelkezett. Előadta, hogy a lízingszerződés színlelt voltára, megtévesztésre, valamint tévedésbe ejtésre. Kérte továbbá a per tárgyalásának a felfüggesztését a Pp. 152. § (1) bekezdése alapján figyelemmel arra, hogy az I. rendű kötelezett vonatkozásában büntető eljárás van folyamatban és ugyanerre tekintettel az eljárás elkülönítését.

A felperes a perré alakult eljárásban a keresetét változatlanul fenntartotta, és állítása alátámasztására okiratokat csatolt.

Az I. rendű alperes az ellenkérelmében a jogalapot és az összecszerűséget részben vitatta; azt elismerte, hogy a két lízingszerződéssel kapcsolatban a 2004. évi május havi 177.148,- Ft és a 177.252,- Ft összegű lízingdíjak vonatkozásában fennáll a fizetési késedelme.

Az intervenciós költségként feltüntetett a két szerződéssel kapcsolatban összesen érvényesített 740.250,-Ft összegű igényt azért tartotta megalapozatlannak, mert azt a felperes nem igazolta semmivel.

A végleges elszámolásban rögzített tőkerészlet címén 2.079.450,- Ft, illetve 2.078.890,- Ft összegek felperesi érvényesítésével kapcsolatban előadta, hogy azt nem jelölte meg, hogy az a szerződés mely rendelkezésén alapul és milyen adatok figyelembe vételével végzett számításokat.

A meghíúsulási kötbér címén érvényesített 786.356,- Ft, illetőleg 786.311,- Ft összegekkel kapcsolatban a Ptk. 246. § (3) bekezdésére, valamint az Általános Szerződési Feltételek (ÁSZF) 54. pontjára és a Ptk. 200. § (2) bekezdésére hivatkozott.

A tőkeárfolyam különbözet és korrekció címén érvényesített 452.792,- Ft és 452.766,-Ft összegekkel kapcsolatban ugyancsak nem jelölte meg a felperes, hogy ezen igénye a szerződés melyik rendelkezésén alapul és milyen adatok figyelembevételével végzett számítás eredménye vezetett erre az összegre.

A késedelmi kamatkövetelést ugyancsak vitatta, mivel ezt a kamatigényt a 8.265.448,-Ft összegű igény figyelembe vételével számította, amely tartozás a részéről nem áll fenn.

Ezenkívül előadta, hogy a felperes a gépkocsikat jelentősen a forgalmi értékük alatt értékesítette, ezért rosszhiszeműen járt el és a Ptk. 4. § és 5. §-ában írt alapelveket sértő magatartásával az alpereseknek a valós forgalmi érték és az értékesítéskor hozzá befolyt vételár közötti különbség összegének megfelelő mértékű kárt okozott. Indítványozta a járművek reális forgalmi értékének a megállapítására igazságügyi szakértő kirendelését.

A II. rendű alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását kérte, fenntartva a felfüggesztés iránti kérelmet. Előadta, hogy a felperes eljárása a hitelkérelem benyújtását kezdődően a saját üzletszabályzatával ellentétesen történt, mivel teljesen figyelmen kívül hagyta a cég valós gazdasági helyzetét, mert a szerződés kötést követően nem ellenőrizte vagy figyelmen kívül hagyta, hogy a társaságnak 2003-ban kb. 53.000.000,- Ft hitelállománya volt, továbbá nem ellenőrizte a hitelkérelemben foglalt adatok valóságát. A szerződés színlelt voltát bizonyítja az is, hogy olyan okiratok lettek csatolva, amelyek sem a cégbíróság, sem az APEH által nem voltak hitelesítve.

A Fővárosi Bíróság a 2007. október 16. napján kelt 6.G.40.932/2006/20. számú ítéletében kötelezte a I. és a II. rendű alpereseket, hogy egymás között egyetemlegesen 3 napon belül fizessen meg a felperesnek 8.265.448,- Ft tőkét, annak 2005. augusztus 24-től a kifizetés napjáig járó évi 6 % késedelmi kamatát, 24.769,- Ft váltódíjat és 15 napon belül fejenként 351.318,- Ft perköltséget; megállapította, hogy az ítélet a perköltség kivételével előzetesen végrehajtható.

Határozata indokolásában elsődlegesen a II. rendű alperes felfüggesztés iránti kérelmét utasította el arra hivatkozással, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokból, illetve az egyéb peradatokból nem merült fel olyan körülmény, amely arra utalt volna, hogy a II. rendű alperes által hivatkozott büntető eljárás a jelen per előkérdése lenne.

Megállapította, hogy a váltókötelezett által kiállított két saját váltó megfelel a Vár. 75. §-ában foglaltaknak, továbbá rögzítette, hogy a 1/1965. (I. 24.) IM rendelet (Vár.) 30. § (1) bekezdése alapján az alperesek a váltó összegének kifizetéséért váltókezesességet vállaltak.

A Vár. 17. §-a alapján az alperesek mint váltókezesek előterjeszthettek kifogást. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alpereseket terhelte annak a bizonyítása, hogy a kifogásuk megalapozott.

Az I. rendű alperes által kifogásként megjelölt, az ÁSZF 54. pontjának semmissége és annak kikötése jogszabályba ütközésére tekintettel az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a perben nem vitásan a szerződés lízingbe vevői szerződésszegésre visszavezethető okból eredő megszűnéséről van szó. Ebben az esetben a felek a szerződés kikötései alapján egymással kötelesek elszámolni. A lízingszerződés alapján a lízingbe vevő a lízingtárgy megvásárlására valamilyen okból nem képes, azt helyette a lízingbe adó teljesíti oly módon, hogy az eladónak a vételárát megfizeti és a futamidő alatt részletekben lízingdíj címén szedi be a vételár jutalékokkal megnövelt összegét a lízingbe vevőtől. Abban az esetben, ha a lízingszerződés idő előtt szűnik meg, a futamidő, továbbá a finanszírozási költségek figyelembe vételével kell a feleknek elszámolniuk. Erre vonatkozóan tartalmaz rendelkezést az ÁSZF IX. fejezete. A fentiek alapján ezért azt állapította meg, hogy a nem teljesítés esetére kikötött, az ÁSZF 54. pontja szerinti kötbér a szerződés idő előtti megszűnése kapcsán lebonyolítandó elszámolási kötelezettséggel nem áll ellentétben, mivel a kötbérfizetési kötelezettség a lízingbe vevőnek felróható módon történő szerződés megszűnési ok miatt ezért a kötbérfizetés jogszabályba ütközése nem állapítható, így azt ugyancsak elutasította.

Az I. rendű alperes a meghíúsulási kötbér kikötése kapcsán hivatkozott a Ptk. 209/B. § (1) bekezdésére, e körben az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a szerződés megszűnése körében alkalmazott elszámolási szabályok nem térnek el a szerződés irányadó lényeges rendelkezéseitől jelentősen és nem összeegyeztethetetlen a szerződés tárgyával és rendeltetésével, tekintettel arra, hogy lényegét tekintve a lízingbe adó a lízingbe vevő helyett előlegezi meg a dolog vételárát és finanszírozza azt a futamidő alatt. A szerződés idő előtti megszűnése esetében a diszkontár értéken való elszámolás okszerűen következik abból, hogy a futamidő lerövidül, és a finanszírozónak hozzá kell jutnia az előzetesen megfinanszírozott összeghez a járulékokkal együtt. Az I. rendű alperes ugyanakkor nem bizonyította azon előadását, hogy a szerződés idő előtti megszűnésével a felperes előnyösebb helyzetbe kerülne, mintha a teljesítés szerződészerűen történt volna, ezért az erre való hivatkozását elutasította.

Az I. rendű alperes által vitatott intervenciók költség körében az elsőfokú bíróság utalt az ÁSZF 49. és 51. pontjaira, amely a felperes előadását támasztotta alá. A felperes által csatolt okiratok a felmerült költségeket hitelt érdemlően igazolták, ezért az I. rendű alperes kifogását elutasította.

A lízingszerződés kapcsán érvényesített, fennmaradó tőke összeg vonatkozásában az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes az elszámolás közlése mellett utalt rá, hogy az ÁSZF IX. fejezetének megfelelően végezte el, azt az ÁSZF IX. fejezete pedig a felperes előadását támasztotta alá. A felperesi előkészítő iratban levezetett számításra vonatkozó összegszerűségi és számszaki kifogások az I. rendű alperes részéről nem merültek fel, ezért ugyancsak elutasította ezt a kifogást.

Az I. rendű alperesnek a gépjárművek értékét vitató álláspontjával kapcsolatban az I. rendű alperes felhívásra a szakértői díjelőleget nem helyezte letétbe, ezért az e körben őt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

A tőkeárfolyam különbözet és korrekció címén felszámított összegekre vonatkozóan a kifogást követően a felperes a számítás módját bejelentette és azt is, hogy ez az ÁSZF 54. pontján alapul. A számítás módjával kapcsolatban számszakilag az I. rendű alperes további kifogást nem terjesztett elő.

A felperes az árfolyam különbözetre vonatkozó kifogás kapcsán előadta, hogy a lízingbe vevő és a lízingbe adó között svájci alapú pénzügyi lízingszerződés jött létre, ennek alapján a lízingszerződés II. pontja szerint a lízingdíjak fizetése az esedékességkor irányadó deviza eladási árfolyam alapján számított forint összegben teljesítendő, azaz az árfolyam különbözet az egyes tételek esedékességének időpontjában érvényes árfolyam és a lízingszerződés létrejöttkori árfolyam különbségéből adódik. A lízing szerződés a felperes előadását alátámasztotta, a számítással kapcsolatos számszaki kifogása az I. rendű alperesnek nem volt, ezért az e körben előterjesztett kifogást elutasította.

Az I. rendű alperesnek a késedelmi kamatra vonatkozó kifogásával összefüggésben az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes megjelölte, hogy mely számlák alapján milyen időszakra vonatkozóan számította fel az általa megjelölt összegű késedelmi kamatot, a számítással összefüggésben az I. rendű alperes további számszaki vagy egyéb kifogást nem emelt, ezért azt elutasította.

A II. rendű alperes érdemi védekezésével összefüggésben rögzítette, hogy elsődlegesen azt kellett volna bizonyítania, hogy a váltónyilatkozata színlelt volt. E körben azonban a II. rendű alperes bizonyítékot egyáltalán nem terjesztett elő, a per egyéb adatai alapján pedig nem volt megállapítható az, hogy a II. rendű alperes váltónyilatkozatát a váltókezesség vállalását színlelve tette volna meg, ezért ezt a kifogást elutasította.

A II. rendű alperes kifogásként tévedésbe ejtésre is hivatkozott a váltókezesség vállalásával kapcsolatban, amivel összefüggésben azt kellett volna bizonyítania, hogy őt a váltókezesség vállalásakor ki, mivel és mikor tévesztette meg, azonban értékelhető bizonyítékot nem terjesztett elő, az egyéb rendelkezésre álló adatok alapján pedig nem volt megállapítható, hogy ki, mikor és mivel tévesztette meg a II. rendű alperest, ezért ezt a kifogást is elutasította.

A II. rendű alperes hivatkozott arra, hogy a felpereshez benyújtott okiratokat az I. rendű alperes cégvezetője meghamisította, de ezt a hiteligény elbírálásakor észlelni kellett volna, mivel a folyószámlákon más hitelintézetnek történő törlesztések is szerepeltek. Az ún. BAR lista alapján pedig észlelnie kellett volna, hogy mekkora a cég teljes hitelállománya és hány élő szerződése van, a felperes azonban ezeket az adatokat kellő körültekintés hiányában nem vette tekintetbe és így folyósította a lízingbe vevőnek a hitelt, amivel megsértette az Üzletszabályzat 2.1.5.c) pontját

követő bekezdés előírását is. Ezzel kapcsolatban a felperes arra hivatkozott, hogy az Üzletszabályzat lehetővé teszi, hogy egy korábban már azonosított ügyfél azonosítása esetében az egyéb, az Üzletszabályzatban felsorolt okiratokat ne kelljen az ügyféltől ismételtén bekérnie.

Az elsőfokú bíróság az Üzletszabályzat 2.1.3. és 2.1.5. pontja alapján azt állapította meg, hogy a már azonosított ügyfél ismételtén teljes körű azonosítása szükségtelen a felperes előírása szerint, ezért ennek elmulasztására az alperes nem hivatkozhat, az pedig a perben nem volt vitás, hogy a **B. S. Kft.**-nek egyéb, a felperessel kötött lízingszerződése is voltak. Emiatt a II. rendű alperesnek ezt a kifogását elutasította. Mivel így az alperesek az alapügyletből eredő kifogásaikat nem tudták bizonyítani, azokat elutasította, és a kereset szerint marasztalta őket.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a II. rendű alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatásával a felperes keresetének az elutasítását; másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását.

A kereset jogalapja körében hivatkozott a felperes, valamint az I. rendű alperes felróható magatartására, amelyek következtében a váltókezesség érvénytelen, a kereset összecszerűségének vitatása körében pedig teljes egészében csatlakozott az I. rendű alperes által előadottakhoz.

A felperes felróható magatartásával összefüggésben előadta, hogy úgy kötött a lízingbe vevővel szerződést, hogy megsértette a saját üzletszabályzatát és a finanszírozási szabályzatát a **B. S. Kft.** által előterjesztett finanszírozási kérelem elbírálása során. Arra hivatkozott, hogy a hitelkérelem elbírálásához szükséges okiratok 30 napnál régebbiek voltak, a felperes a hitelkéremlő hitelképességét nem vizsgálta, továbbá a **B. S. Kft.** valótlan mérlegadatokat tartalmazó éves zárómérleget csatolt a felpereshez benyújtott finanszírozási kérelemhez. Mindezek alapján a felperes a Ptk. 4. § (4) bekezdése szerint saját felróható magatartására előnyök szerzése végett nem hivatkozhat, a Vár.17. §-a alapján a felperes felróható magatartására kimentési okként ugyanakkor hivatkozhat, ha a felperes a váltó megszerzésével tudatosan a hátrányára cselekedett. Hivatkozott továbbá felperessel szemben a Ptk. 207. § (6) bekezdése szerinti színlelt szerződésre.

Az I. rendű alperes felróható magatartása körében kiemelte, hogy az I. rendű alperes tévedésbe ejtette a társaság hitelképességével kapcsolatban. Azokat az adatokat, amelyekre az elsőfokú eljárás során hivatkozott csak később tudta meg.

Az I. rendű alperes megtévesztő és a felperes felróható, rosszhiszemű magatartása miatt a váltókezesség vállalását a Ptk. 210. § (1) bekezdése alapján érvénytelennek tartja, amelyre a Ptk. 236. § (3) bekezdése alapján kifogásként hivatkozik.

Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványait elutasította. Hivatkozott a továbbra is folyamatban lévő büntető eljárásra és ezzel kapcsolatban a per tárgyalása felfüggesztése iránti kérelmét változatlanul fenntartotta.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyrészt az anyagi jogszabály téves alkalmazása, másrészt eljárási jogai csorbitása miatt a Pp. 3. § (4) bekezdése, valamint a Pp. 256/C. § (1) bekezdése alapján jogellenesnek tartotta.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Hangsúlyozta, hogy nem a pénzügyi lízingszerződések alapján fennálló követelést, hanem a váltókon alapuló követelést érvényesít. Mivel a jelen per váltóper, ezért ebben a perben nem hozható fel kifogásként a pénzügyi lízingszerződéssel kapcsolatos olyan kifogások, amelyek hátráltatják a váltóper gyors lefolytatását. Ezzel kapcsolatban hivatkozott a BH 1992.777. számú eseti döntésében foglaltakra. Mivel a II. rendű alperes az alapügyletnek nem kötelezettje, ezért álláspontja szerint azzal kapcsolatos kifogásokat sem terjeszthet elő.

Előadta, hogy a kifogások körében az alpereseket terhelte a bizonyítási kötelezettség, mert váltóperben a bírósági gyakorlat szerint nincs helye széles körű bizonyítási eljárásnak, amely az eljárás elhúzódását eredményezné.

A II. rendű alperesnek az Üzletszabályzat megsértésére való hivatkozása alaptalan, mivel a felek között a perbeli pénzügyi lízingszerződés megkötését megelőzően már jöttek létre pénzügyi lízingszerződések. A perbeli szerződések kapcsán a felperes az ügyfél azonosságát megállapította és nem történt az adatokban változás, így az Üzletszabályzat 2.1.3. pontja szerint nem kellett az ügyfél azonosítását ismételtelen elvégezni.

Álláspontja szerint a II. rendű alperesnek a felperes hitelnyújtásának megfelelőségére vonatkozó hivatkozásai a perbeli pénzügyi lízingszerződések érvényességét nem érinti, ezért azok a jelen per során irrelevánsak.

A II. rendű alperesnek az elkülönítés és felfüggesztés iránti kérelmeinek az elutasítását kérte, mivel nincs olyan célszerűségi vagy pergazdaságossági szempont, ami indokolná a II. rendű alperes vonatkozásában az ügy elkülönített tárgyalását. A felfüggesztéssel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a váltó mint értékpapír önmagában testesíti meg a követelést, valamint a II. rendű alperes mint magánszemély a váltókra rávezetett „kezességet vállalom” nyilatkozattal a váltó kifizetéséért kezességet vállalt. Álláspontja szerint ezért nincs olyan előzetes kérdés, amelynek elbírálásától függne a jelen per elbírálása.

A II. rendű alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a peres felek által rendelkezésre bocsátott bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, és a váltókezességi jogviszonyon alapuló felperesi igény alapján helytállóan, a jogszabályoknak megfelelően kötelezte az alpereseket a váltókon szereplő összegek megfizetésére.

A II. rendű alperes a fellebbezésében olyan tényt vagy körülményt nem jelölt meg, amely az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására alkalmas lenne.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A II. rendű alperes fellebbezésével kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakra mutat rá.

A felperes által az ellenkérelmében hivatkozott eseti döntés önmagában nem zárja ki azt, hogy a váltókezesek a Vár. 17. §-a alapján váltókifogást terjesszenek elő. A hivatkozott eseti döntésben az alapjogviszony kötelezettje is perben állt, jelen esetben azonban a felperes a váltók alapján csak a váltókezesekkel szemben érvényesítette az igényét.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az alperesek által a szerződés érvénytelensége körében azt, hogy nem színtelt szerződésről van szó, hanem a lízingszerződés kötelezettjének szerződés szegése miatt került sor a lízingbe adó és a lízingbe vevő közötti elszámolásra, és a lízingbe vevőtől történő behajthatatlanság miatt került sor a biztosítéki jellegű, váltókezesi jogviszony alapján az alperesek marasztalására.

Figyelemmel arra, hogy a felperes a váltókezesi jogviszonyra alapította az alperesekkel szemben az igényét, ezért nincs jelentősége az alapjogviszonnyal kapcsolatban sem a felperesi, sem az I. rendű alperesi esetleges felróható magatartásnak, mivel ez nem mentesíti az alpereseket a váltókezesi jogviszony alapján fennálló fizetési kötelezettségük alól.

Helyesen utasította el az elsőfokú bíróság a II. rendű alperesnek az eljárás felfüggesztése iránti kérelmét, mert a büntető eljárás nem tartalmaz olyan előzetes kérdést, amelytől a jelen perbeli jogviszony elbírálása függne.

A II. rendű alperes vonatkozásában a per tárgyalása elkülönítésére sincs lehetőség, mivel annak jogszabályi feltételei hiányoznak az egyetemleges kötelezettségre tekintettel.

Alaptalanul sérelmezte a II. rendű alperes a bizonyítási indítványainak az elutasítását, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú eljárásban személy szerint megnevezett tanú meghallgatására, valamint a II. rendű alperes által konkrétan indítványozott okiratoknak felperes által a bíróság felhívására történő becsatolására sor került, amiket az elsőfokú bíróság a jogviszony elbírálása körében értékelt.

Nincs ok az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére sem, mert sem anyagi sem eljárási jogszabálysértést nem követett el. A II. rendű alperes által a fellebbezésében hivatkozott Pp. 256/C. § (1) bekezdése jelen ügyben nem alkalmazható, mert az csak az ún. kisperértékű ügyekre vonatkozik.

A II. rendű alperes fellebbezésének eredménytelenségére és az illetékfeljegyzési jogára tekintettel a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint kell külön felhívásra az adóhatóságnak megfizetnie a fellebbezési eljárási illetéket.

A felperes jogi képviselője jogtanácsosi munkadíjra vonatkozó igényt nem terjesztett elő, ezért ebben a kérdésben a másodfokú bíróságnak nem kellett döntenie (1983. évi 3. tvr. 2. § (1) és (2) bek., BH 2003/173.).

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének az előzetes végrehajthatóság elrendelésével kapcsolatos rendelkezését azért mellőzte, mert jelen ügyben a Pp. 231.§-ban szabályozott egyik feltétel sem áll fenn.

Budapest, 2008. év április hó 24. napján

álínkásné dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke
. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő